

El tastallits

Vicenç Pagès ens ofereix a *Robinson* una obra ben diferent de la mena de sèrie formada per *El món d'Horaci* (1995), *La felicitat no és completa* (premi Sant Joan 2003), *Els jugadors de whist* (premi Crexells 2009) i *Dies de frontera* (premi Sant Jordi 2013). A través de l'evocació d'un personatge com el Robinson de Dafoe, que ja ha utilitzat altres cops, Pagès planteja una història freda, sense detalls externs però amb tots els interns, sense referents subratllats (tot i que n'hi ha d'implícits), amb un protagonista, H., amb conflictes de relació i un comportament maniàtic, com podria ser-ho el d'un afectat de la síndrome d'Asperger.

De la mateixa manera que el protagonista només té una inicial per nom, Pagès deixa estar els noms de localitats, carrers, personatges... No calen. La història podria passar on sigui, perquè la geografia que ens importa és la del protagonista, la mental, i la física del món domèstic que ens descriu.

"És imperdonable la ignorància amb què afrontem la geografia més pròxima", pensa H., per això, i per complir una mena de ritual autoimposat inspirat en els sioux, un dia entra d'amagat a casa del veïns quan marxen de vacances i va recorrent les diferents habitacions oferint-nos una visió dels habitants i, sobretot, d'ell mateix. Una exploració de llits aliens que parteix, concèntricament, del *sancta sanctorum*, que és l'habitació de casa on té un llit articulat i una sèrie d'elements que li permeten passar moltes hores seguides sense sortir del llit.



Un llit que imagina volador, com sempre ho ha estat el seu des de petit, envoltat del mal humor del pare (que ara viu en una residència on H. el visita cada dia) i els silencis agradables i còmplices de la mare (morta, atropellada per un autobús).

Camí de la maduresa, H. treballa de carter i simula (de fet, per a ell ho és del tot) tenir una vida *normal* (en el cas que ens posem d'acord què significa) i desenvolupa la feina amb el detallisme obsessiu i sistemàtic que aplica a la resta. Manies, costums, jocs, reptes. Res no és *greu* fins que no passa uns dies a casa dels veïns.

N'hi diuen Robinson, Rínxols d'Or, el petit salvatge, l'artista sense obra, el petit monstre... "Aquell Sonat", l'anomena la veïna. No resulta perillós per als altres. Al contrari, és més perillós per a ell mateix, segurament. O no.

"No li agraden les sales d'estar perquè a ell no li agrada estar, sinó ser". I obeeix una constitució personal: "1. Estimaràs el llit sobre totes les coses. 2. T'ensenyaràs els dies feiners i romancejaràs durant les festes. 3. No cometràs actes impurs ja que si ets pur res del que facis és impur. 4. Callaràs".

Coneix una advocada que durant un temps compleix els objectius de la Dona. Però tot acaba perquè, segons ella, a ell no li interessa el que passa fora de la seva ment. L'absència d'ella té més poder que el llit flotant, tot i que al final "l'important no és el que passa, sinó el que t'imagines".

Les peculiaritats del protagonista ens condueixen a reflexions sobre la solitud, el silenci, el poder de la imaginació, els límits entre jo i els altres, la irracionalitat de l'amor, l'acceptació dels codis personals dels altres..., tot servit amb la narrativa precisa de Pagès, per moments juganera, per moments asèptica, sempre efectiva per als seus propòsits. *

Vicenç Pagès ha publicat una novel·la breu de llargada però de contingut dens
QUIM PUIG



ROBINSON
Vicenç Pagès
Jordà

Editorial: Empúries
Barcelona, 2017
Pàgines: 185
Preu: 17 euros

NUTRICIÓ / RECEPTARIS EVA GARCIA PAGÁN

Química, màgia i molt d'amor

La cuina té molt de química, de fórmules magistrals que funcionen si es respecten les quantitats i les mesures de certs ingredients, però també d'improvisació i d'inspiració, de creativitat i de màgia. La reconeguda xef maresmenca Carme Ruscalleda explica a *La màgia de la cuina* la diferència entre fer uns ous ferrats o bé cuinar-los. I així amb fins a dues-centes receptes de diferents graus de dificultat. De les de casa i de les de fora, amb guacamoles per sucari-hi pa o els més lleugers sushis, perquè el que té Ruscalleda d'ambaixadora també ho té de cosmopolita. "No hi ha menjar dolent sinó mals usos del menjar", explica Ruscalleda.

La diferència entre comparar un bon ou ferrat o una tempura cruixent amb una fritanga immenjable és abismal. "És un pecat menjar coses dolentes i llençar coses bones...", es queixa la xef, set estrelles Michelin. El volum, que s'adreça a tota la família, dona alguns apunts sobre nutrició i salut, passant per les tècniques de cuina més utilitzades o les més modernes, recuperant el prestigi al bullit, deliciós si es fa amb l'aigua justa i la cocció correcta. I desvela alguns secrets.



LA MÀGIA DE LA CUINA
Carme Ruscalleda

Il·lustracions: P. Bayés
Editorial: Bridge
Pàgines: 360
Preu: 24 euros

Tot plegat, il·lustrat per Pilarín Bayés, enfeinada aquests dies de campanya electoral. Savis consells d'una cuinera honesta per recuperar els valors ja perduts de valorar els productes de proximitat, de temporada, de voltar mercats i remenar botigues fins trobar ingredients amb aromes, sabors, textures i colors de veritat. "La cuina domèstica és importantíssima, cuinar a casa és un acte d'amor per als nostres, per als que ja es fan grans o per als que estan creixent". Cuidem-la, doncs. *